

BÀI ĐỀ THI SÁNG TÁC TRUYỆN NGẮN NĂM HỌC 2017-2018

MÙA HÈ NĂM ẤY

1. vTruyện ngắn về tình bạn – Mùa hè năm ấy. Nhớ ng mùa hè năm đó. Vui s xu t hi n c a m t ng i. Và s ra đi c a m t ng i. Đã làm nên nh ng năm tháng khó quên nh t trong cu c đ i.

Viết cho c p 3 c a em. Vui nh ng câu ch không toan tính.

T i nó có hai cái tên g n gi ng nhau, đ n n i ng i k i câu chuy n này đôi khi cũng g n nh phát điên m i khi l n l n. Gia Ân – Gia An. C hai đ u có v ngoài a nhìn. Ch ng ph i ch em song sinh, cũng ch ng ph i c p bài trùng. Ch là cái tên gi ng nhau, luôn x p sát nhau trong danh sách l p, ng i c nh nhau trong phòng thi, b t c p v i nhau trong t t c m i ho t đ ng.

Gia Ân – hát hay, năng đ ng, nói nhi u nh m t con chim chích. Tóc đen m m m t búi thành bím hai bên. Khi Ân b c đi, t đ ng mái tóc cũng lúc l c theo bàn chân sáo. M i th xung quanh Ân đ u tràn đ y năng l ng và s nhi t thành. Cũng chính vì v y mà Ân tr thành cái gai c a đám con gái trong l p. Ch nh ch , n i b t quá s c c n thi t.

Gia An thì ng c i. Tr m tính và xa cách, nh b c tranh tr u t ng v i gam màu t i. Nó có đôi

BÀI DẠY THI SỐ 7

Viết bài Ban Biên Tập

Thứ hai, 30 Tháng 10 2017 05:30 -

mặt sâu. Nhiều người nhìn thấy vào đôi mắt ấy. Mái tóc luôn xù như đang rơm rơm. Vào mặt vài ngày đẹp trời thì tóc mọc lên, nó cắt cao tóc và cười nói vui vẻ. Đám con gái luôn cảm thấy khó chịu trong những ngày như vậy.

Hai người họ cùng chung một lớp, nhưng không tên tuổi mặt mũi quan hệ nào khác. Mọi việc chỉ thấy sự bất đồng vào ngày tên họ kết năm học lớp 9. Gia An chính là học sinh được chọn tên như vậy. Lên lên xuống xuống như những ngọn đèn chong chóng. Họ cùng nhau đi ngang qua bên con gái đang tắm rửa, tóc bím bằng ngón tay phía trước. Thấy con gái vấp ngã chân khi nhảy bật cười to thành tiếng cười thảnh thơi. Tóc bím nhanh chóng đang thụng xuống, đưa mắt nhìn. Trước khi mọi người đoán được nó sẽ làm gì tiếp nữa, thì chỉ còn nghe tiếng hú lên man rợ của thanh phớt. Bã kẹo cao su bay véo vào mặt con như đáng ghét mặt cách gần gần và chuốt xác. Tóc bím hút hàm tiếp tục được đưa đi của mình. Đang đứng. Kiều Kiều. Mọi việc đám đông đang há học mọi kinh ngạc, còn tên con trai thì hú hét mặt cách man rợ. Mọi người hàng, Gia An cười nhìn họ, mặt nhìn theo đuôi tóc lúc lúc không thôi.

Sau buổi học, mọi người con học như, Ân đang khóc thút thít. Ngay khi cánh tay con bé cong cong kia giơ lên chuốt cho mặt cái tát, Gia An xuống hiên. Quạt mặt mặt phát và nói ngọng ngọng: “Cuối cùng rồi, có muốn bắt đình chỉ thôi không?”. Đám đông nhanh chóng giơ tay tán. Mọi người cười cười tự nhiên như trên đời, nó nắm tay Ân kéo đi, không quên con như vì Ân khóc quá nhiều. Mọi người sao, hóa ra là anh hùng giơ tay. Sao lúc này như bã kẹo vào mặt nó hùng hùng như cớ mà? Tên vì như vậy. Chết buồn vui mọi người như vậy. Thôi dài. Cuối.

Tên hôm nay trở đi, giữa đám đông, Ân chỉ cười vui vẻ phía An. Trước khi gặp Ân, An không biết được cảm giác bất mặt ai đó làm phiền là như thế nào. Nhưng là đi với mặt đưa con gái có cái kiểu phớt tình như ăng lê ngọt ngào. Trong lúc đám đông đang bàn tán rôm rộ mọi việc thì đi đâu, ăn gì, Ân luôn quay sang An hỏi: “An muốn ăn gì?” – “KFC đi. Còn Ân” – “Vui đi ăn KFC”. Khi An đang làm như mọi bài luận tiếng Anh thì hành lang vắng vẻ người, Ân đi đâu cười cười và léo nhéo mặt câu chuyện mọi người nghe được cả đầu đó. An “hết hết” bằng cách giơ đồ đeo phone vô tai. Mọi người cái cách Ân kể chuyện thì buồn cười và tự nhiên làm sao, đến mặt An quên mặt mình đang “giơ đũa” mà phá lên cười như điên như dại. Trong giờ văn chán ngắt, sự luôn có Ân – cùng mọi người nói chuyện có nét cười xù như cua bò của mình, đi kèm hình ảnh bà cô già khó tính – khiến An không thể nào quên được trong giờ học của mình. Đôi ba lần trong sân trường, An gọi tên: “Trên đời thì phiền quá, ra chết cũng không được yên. Muốn gì nào?”. Ân cười cười lúc lúc đuôi tóc, mè nheo như con mèo: “Cẩn thận hôm nay mọi người vui vẻ kem Wall lo mọi người”. Lát sau Ân đã có người mua kem cho ăn mặt cách ngon lành.

An từng nghĩ, cuối đời là của mình. Các mối quan hệ sự càng làm cho mọi người thanh thản hơn. Mọi người cười như vì lý do gì, An quý mến Ân. Dù rằng hay nhớ về y như vậy. Tên khi có Ân,

BÀI D THI S 7

Viết bài Ban Biên Tập

Thứ hai, 30 Tháng 10 2017 05:30 -

An nhìn ra nó thôi muộn phiền và cô đơn. Bội Ân tất lành. Bội Ân chân thành. Bội Ân gì đó, An nghĩ Ân luôn cần đến bố mẹ, như cái ngày cuối cùng của cặp hai nó đã bỏ mẹ Ân vậy. Một lần, khi cả hai đang ngồi trên lan can, Ân chợt khẽ khàng: "Tôi mình có thể làm bạn thân mãi mãi không? Ân rất sợ phải mất mình..." An buông thõng cây đàn đang cầm trên tay và cười khúc khích: "Đừng sợ. Dù sau này An không còn ở bên nữa, Ân vẫn sẽ luôn hạnh phúc. Bội Ân là đứa con gái tất lành nhất trên đời." "Đừng nói vậy. Ở đây chờ đi đâu. Bên Ân đi, lúc nào cũng đến cùng cậu." "Nói xong rồi cậu đi tìm mẹ, vui hẳn hoan và vui sống ng hiên lên như một nấc đang lan tỏa trên bãi cát đầy nắng.

Tôi nó bên nhau, mọi thứ thu về Ân đều được bố mẹ tôi một cách tự nhiên và không giấu diếm. Nhưng An, tôi rất khó để chạm vào. Ân từng cố gắng đi theo An suốt một quãng đường dài, chỉ mong được vào nhà An, gặp gia đình An, vô phòng ngủ của An. Nhưng An luôn tìm mọi cách chối từ. Vào một ngày mưa, có một con diều đứt dây chuốt đầu xuống hiên trước cửa nhà. Khi An và mẹ chạy ra, một hạt cát nhỏ khi thấy Ân đang đứng cúi toe toét dưới mưa. Mẹ của An thoáng ngày khó tính là thế, thấy nó cười tươi như nắng của Ân, bỗng đứng trên nên dè tính đến rồi. Và Ân chính là người đầu tiên được vào nhà An, ăn cơm với nhà An, trò chuyện với mẹ An sau bao nhiêu năm qua. An cũng ngạc nhiên mãi không thôi. Căn phòng của An, nơi có khung cửa sổ khung cửa đầy nắng, nó đã chạm tay vào nó cười cùng Ân và bố:

– Có phải chỉ cần một nụ cười hiên nhiên và chân thành như thế này này, là có thể xóa tan mọi đau khổ và bất hạnh trên đời hay không?

– Nói vậy hóa ra khác gì kêu Ân đi làm cho tổ chức Liên hiệp quốc, để thế giới được hòa bình hơn?
– Rồi rồi.

– Đôi lúc An cũng thấy cười như vậy trong chính ngôi nhà này. Nhưng không có gì xảy ra cả.

Ân không bao giờ hỏi vì sao nhà An luôn có không khí buồn rầu, vì sao một mình An luôn một. Và vì sao, ở trong một ngôi nhà lớn thế này mà nó cười khúc khích như chim sẻ trên tay bao giờ? Ân chỉ cười, hãy cười khúc khích trái tim. Bội bất kể đi đâu phát triển trái tim sẽ chạm đến trái tim. An nghe xong, bất giác bật cười. Dưới ánh nắng, bên khung cửa sổ, Ân đã thấy đó là nó cười khúc khích nhưng thây.

Năm 11, Duy xuống hiên. Có đôi mắt đẹp không thể tả. Có giọng nói trầm khàn và bình yên. Có

BÀI ĐỀ THI SỐ 7

Viết bài Ban Biên Tập

Thứ hai, 30 Tháng 10 2017 05:30 -

Sâu sắc không ai ngờ. Có chăng nỗi nhọc nhằn có thể xóa hết mọi nỗi đau. Nhưng Duy rất ít cười. Duy ngồi bàn cuối, hay nhìn ra cửa sổ, thỉnh thoảng xuyên ngón tay trong giấy học. Một ngày nắng lá rơi nhè nhẹ, An xách cây guitar lên lớp và ngồi đàn cho Ân nghe, không biết rằng có Duy đang chăm chú nhìn cảnh tượng đẹp hơn tranh vẽ đó. Ngoài kia mùa thu kéo đến, gió thổi xào xạc qua ô cửa sổ, thổi bay chút mái tóc xù của An, thổi thổi Duy mùi thơm dịu như cánh rừng sau mùa.

Duy chính thức bước vào mối quan hệ của hai nhà thơ.

Ân từng hỏi An:

– Nếu bạn thích thì làm sao bạn vì một chàng trai?

– Đừng bao giờ biết chúng ta phải làm sao. Nếu phải làm sao, hãy làm sao chính chúng ta, như cái cách An đã luôn chọn Ân.

Nhưng Ân không thể che giấu được sự phát điên của mình vì Duy. Nó tìm mọi cách để được xu hướng bàn cuối ngồi gần Duy và An. Không biết bằng cách nào, nó xin được một tờ giấy chèn mình mình bên vị trí và sớm ngay một cặp kính cận cho đúng điệu nữa. Khi đã được an vị trí rồi thì mong muốn, chính nó – không ai khác – với những câu chuyện thì thầm, hài hước của mình, khiến Duy phải biết cười to không kìm chế ngay trong giờ giảng. Chẳng ai có thể khiến Duy trở nên như thế. Chẳng riêng An là người im lặng, cười mỉm một mình rất lâu. Nghĩ rằng nếu một ngày Ân thôi cười, không biết cuộc sống này sẽ có màu gì nữa. Đó thật sự là điều kỳ diệu nhất An từng biết.

Duy bắt gặp hai ánh mắt. Cả hai, thậm chí mọi cử động của Duy theo cách không ngờ như thế. Nhưng mắt sáng màu, một mắt đỏ, xúc động biết bao khi không gian chập chờn hình bóng của một người. Duy nghĩ với nỗi cười của Ân luôn luôn, nhưng An – với sự cô độc và mái tóc thơm mùi của chính mình – lại xuất hiện trong giờ học Duy như một người. Duy không thể che giấu điều đó. Khi cả ba người với nhau trong quán nhỏ đầy mùi cà phê nồng ấm, ánh mắt Duy nhìn An lặng lẽ, nhợt nhạt. Ân ngồi đó, một cười, mỉm cười, long lanh. Nhưng lòng lại buồn rầu không nguôi.

BÀI D THI S 7

Viết bài Ban Biên Tập

Thứ hai, 30 Tháng 10 2017 05:30 -

An đến gặp Duy, vào một buổi chiều cuối tuần. Tóc An bay che khuất cả mặt Duy, dấy lên trong không gian mùi hương nồng ấm.

– An ít thấy Duy lắm.

– Có đâu. Đóo này cả hai đều vui. Cả hai đều vui.

– Có lẽ là nhà Gia Ân.

– Cũng một phần thôi. Vui là...Duy yêu mùa thu. Mùi vị của nó nữa. – Một sâu lắng đáng.

Tôi nó nói với nhau nhiều đi, nhưng An khép kín lòng mình, cảm giác không chia sẻ quá nhiều cảm xúc tận sâu bên trong nó cho người đi. Và rồi An kể. Một thời gian. Vào ngày đầu tiên Ân chủ yếu đến bên An. Cảm giác buổi trưa nắng Ân mò lên nhà An cùng hộp kem kem lạnh. Là người đi đầu tiên làm mặt An cười, làm không khí trong nhà An bớt căng thẳng. Là người đi đầu tiên để An nghe An đàn bên lan can ngày mưa rồi góc trống. Là đứa con gái kiêu kỳ nhưng tốt bụng nhút nhát trên đời.

– Tin An đi. Có một người như Ân trong đời, sẽ làm cho Duy thấy nhiều thấy ý nghĩa hơn nhiều. Sẽ mang đến cho Duy những đi về hạnh phúc nhất.

Sau hôm ấy, ít ai biết An hay đứng khóc lặng lẽ một mình rồi lan can.

Tuổi trẻ trôi qua chân thành và giản đơn. Ngày ngày họ cùng nhau vui đùa vào đêm bài tập cao ngất ngưởng. Đôi lúc, cả ba họ ngó lên và xách ba lô đi xa. Họ cảm thấy vui vẻ, An đàn, Ân hát, Duy nghe cả hai người nói. Một Duy nhìn cả hai lòng lạnh và thấy yêu. Thời gian trôi nhanh ngỡ ngàng. Mùa hè năm 12 bắt đầu. Giữa lúc Duy và Ân cùng lên cho người kể thi căng thẳng, thì An vẫn luôn bình thản. Một An đôi khi chẳng có lý do. Không ai biết nó nghĩ gì, cảm thấy gì. Nhưng cuộc đời chỉ có ba người đi đến bên mình. An thấy xuyên suốt mình trong nhà. Ân – vẫn vô tâm vô tư, quay cuộc vui về bài vở, nhưng họ đã cùng nhau khóa. Và với Duy.

Có một vài buổi chiều đẹp trời, An tìm Duy. Đi dạo. Nói vu vơ chuyện trên trời dưới đất. Mái tóc An bóng đen khác, mạnh mẽ và yểu điệu. Duy có ánh mắt vẫn ánh lên sự thông minh và điềm tĩnh – nhưng đôi mắt An đã từng thu hút Duy. Họ đi bên cạnh nhau, không nói gì. Thoảng thoảng bàn tay khẽ chạm nhau phía trước. Giọng nói Duy như mầu lo âu. Duy hỏi vì sao An luôn bình thản. Giọng An trầm khàn: “Đôi lúc An biết mình không giống bao người khác. An hài lòng với sự cô độc của bản thân. Cuộc đời là của mình, là sống cho mình, chẳng phải cho người khác. Chẳng ai biết nó ngắn hay dài, hoặc ngày mai có tồn tại hay không? Chẳng biết sống hết mình cho hiện tại, chẳng như người bạn như An thích, cùng Ân đi ăn kem, dạo phố phố người nhìn xét vẻ người lạ, hoặc chẳng quên gì là người bên cạnh và nghe tiếng nó cười... là đủ. Cho nên... Duy đừng bao giờ bỏ rơi Ân nhé. Nếu một ngày nào đó An không còn bên cạnh Ân nữa, thì An vẫn yên tâm. Vì còn có Duy”

Ánh mắt An và cơn gió của buổi chiều hôm đó luôn trôi nổi trong ký ức của Duy sau này. Đó là một chiều, Duy đã từng tin đó buổi chiều hôm đó như một giấc mơ – của bao giờ là thật. Đó là hai cô gái bé nhỏ, Duy nhận ra thêm nhiều ý nghĩa của cuộc đời, của tuổi trẻ, của sự tự do. Như cái ngày An nhập viện để bước vào cuộc đời của mình, Duy đứng nhìn như Ân đang thất thốn và buồn bã, đôi bàn tay như đất như không rời khỏi tay An, một chiều cho bạn An và bác sĩ nắm tay nhau. Lòng Duy đau nhói. Giữa thì Ân và Duy đã hiểu, vì lẽ gì An sống khép kín bản thân, vì lẽ gì An giấu những niềm vui niềm hạnh phúc của mình với Duy vào sâu trong lòng ngực, và dành tất cả mọi điều đẹp nhất mà nó có cho Ân – người đầu tiên chụm vạt phía nó và đứng ngắm đi chung đường, khi nó cảm thấy cuộc sống này đáng quý biết bao. Ân tự trách chính mình, vì đã quá vô tâm, chẳng biết cười và vui, chẳng bao giờ để ý vì sao tóc An hay rụng nhiều, vì sao một An và bạn An luôn cười, và vì sao – từ ngày có Duy, Ân viết những câu buồn như những mầu vui tươi... phòng chớ buồn vì vậy, Ân gật đầu lên vai Duy, rời rạc của người. Nếu một chiều một chiều áo Duy. Chẳng có thể nói Cảm ơn Duy... Duy thì thào: “Duy sống vì An, và vì chính Duy nữa, luôn là người để Ân có thể yên tâm mà thả vào. Bất kể chuyện gì xảy ra”.

An một vào mùa hè năm đó. Ân gật đầu đúng lúc hỏi của mình, thì đầu Đồi Hóc. Có một cái rỗng ngỗng như trong phòng của An cùng một người bạn đến kìm: “Cho Gia Ân. Cho tình bạn chúng ta”. Trong đó là một bó hoa khô, một hộp quà, một vài cuốn sách của hai yêu thích, nhưng cuốn về xem phim và đọc thơ hiếm hoi không tên khác. Có một chiều gặp người nói chuyện mà cả hai từng say sưa trong giờ học Văn chán ghét. An người bạn người bạn, đừng có không sót một chữ. Cảm ơn một mình mãi không thôi. Tất cả của đời mình đi vào tất cả đẹp nhất mà Ân từng có: tình bạn, tình yêu, lòng nhiệt thành của tuổi trẻ. Nó người bạn yên bên cạnh, nhìn đám lá cây xào xạc ngoài vườn, nhìn buổi chiều căng đầy niềm vui lòng ngực. “Đừng bao giờ bỏ chúng ta phải là bạn. Nếu phải là bạn, hãy là bạn chính chúng ta, như cái cách Ân luôn chọn An...”

Nhưng mùa hè năm đó. Với sự xuất hiện của một người. Và sự ra đi của một người. Đã làm nên

BÀI D THI S 7

Vi t b i Ban Biên T p

Th hai, 30 Tháng 10 2017 05:30 -

nh ng năm tháng khó quên nh t trong cu c đ i.

----H T-----